

Nebucadnezar, Ahab și corectitudinea politică

22 februarie 2005

Gili Cârstea

Reacția împăraților (sau președinților) poporului ales la apelurile din partea lui Dumnezeu a fost mereu motiv de uimire și îngrijorare pentru o minoritate din acest popor. Cum este posibil ca, în cele mai multe cazuri, conducătorii lui Israel să facă alegerea greșită, deși Dumnezeu le-a dat toate detaliile posibile ca ei să aleagă drumul neprihănit? Ce motive ciudate i-au făcut pe cei mai mulți să respingă soluția lui Dumnezeu, alegând calea distrugătoare a planurilor omenești rezultate din analize politice?

Aș dori să așez în contrast două cazuri biblice, când oameni din posturi de conducere au trebuit să ia decizii importante, și să vedem cum au interpretat și tratat ei lumina trimisă de Dumnezeu.

Mai întâi să menționăm cazul lui Nebucadnețar. Deși nu se număra printre adoratorii lui Iehova și nu știa mare lucru despre căile neprihănitului, confruntat cu o dilemă majoră, el a făcut un lucru pe care cei mai mulți lideri ai lui Israel, din toate timpurile, l-au refuzat cu obstinație. Împăratul a consultat întreaga clasă teologică a împărăției, dar în final a ales să meargă pe mâna glasului unic al opoziției, reprezentantul unei religii ciudate și al unui zeu care nu putuse ajuta națiunea lui. Nebucadnețar era înconjurat de o armată de ghicitori, astrologi, savanți eminenți ai religiilor lumii, cărturari cu înaltă pregătire în predicții politice sau sociale, strategii militari cu experiență, mari preoți ai religiei naționale, teologi străluciți. Împotriva tuturor acestora stătea Daniel, unic și cât se poate de sectar, dar glasul lui a sunat mai credibil la urechile împăratului decât tunetul corului imens de strategii omenești încărcăți de diplome și onoruri academice. O asemenea alegere surprinzătoare ar fi numită astăzi sinucidere politică. Cum să dai crezare unui glas rebel, când academia națiunii vede lucrurile exact pe dos? Acest împărat păgân a avut ocazia binecuvântată să vadă căile neprihănitului în acțiune, propovăduite de o minoritate absolută chiar în mijlocul celor mai neprielnice situații politice.

În contrast, avem cazul lui Ahab, confruntat și el cu situația încurcată de a trebui să discearnă între căile lumii și cele ale lui Dumnezeu. Ahab era și el înconjurat de specialiști, teologi, strategii cu experiență și preoți onorabili. Erau educați și întreținuți de curtea regală pentru un singur scop, acela de a spune împăratului voia Domnului în momente cruciale. Un

asemenea moment a fost acela când, aliat cu Iosafat, Ahab făcea planuri să recupereze anumite teritorii de la sirieni. Ei au convocat o sesiune extraordinară a Conferinței Generale, iar frații specialiști trebuiau să afle voia Domnului în această privință. Frații specialiști, patru sute la număr, au deliberat și au descoperit o caldă și plăcută unitate de vederi, rod al consacrării și dedicării lor în lucrarea lui Dumnezeu. Au comunicat împăratului solia din partea Domnului, o solie de har îmbelșugat, o solie pozitivă, de încurajare și speranță: Dumnezeu binecuvântează și susține campania militară în curs de desfășurare, promițând coaliției un sprijin total. Împăratul lui Israel era mulțumit, frații se dovedeau cu totul devotați bisericii și conducerii ei.

Dar împăratul lui Iuda avea o rețineră. Lui i se părea că toată festivitatea era un pic prea triumfalistă, iar el își aducea aminte că solii lui Dumnezeu au fost mai mereu sobri, reținuți și în minoritate de cele mai multe ori. Unanimitatea aceasta însutită îl cam deranja. Nu mai există nimeni în Israel care nu a fost molipsit de euforia acestei teologii moderniste care caută punți de legătură peste prăpăstii denominaționale în numele păcii între popoare? Ba da, supraviețuise unul, dar solia lui era negativistă, izolaționistă, sectară, iar solul avea un caracter dificil, fără orizont politic, lipsit complet de aleasa artă a diplomației prin compromis.

Mica era pus într-o situație dificilă. Să spui împăratului că onorata adunare nu vorbește în numele Domnului nu era chiar simplu. Iar pentru Ahab era infinit mai complicat, căci nu-și permitea să trimită la plimbare toată academia poporului sfânt. A ales să creadă, să-și imagineze și să speră că Mica este un profet fals. S-a înșelat amarnic.

În lumea aceasta, solii lui Dumnezeu au fost, sunt și vor continua să fie în minoritate, o minoritate vulnerabilă, de care te poți descotorosi ușor, căreia îi poți întoarce spatele fără prea mari muștrări de conștiință și care nu devine amenințătoare când este refuzată.

De ce oare un dictator ca Nebucadnețar, care avea lumea la picioare, poate să vadă în omul lui Dumnezeu glasul rațiunii, iar împărații lui Israel caută adevărul după criteriul majorității?